

nost, že by totiž na obžalovaného nijak, ať již přímo nebo nepřímo, tedy ani cestou § 4 zákona o podmíněném odsouzení nesmělo být působeno v tom směru, by poškozenému nahradil peníze, o jichž náhradu by tento podle § 1174 obč. zák. toliko nemohl žalovati. Zmateční stížnost ukázala se ve všech směrech bezdůvodnou; bylo ji proto zavrhnouti.

Čís. 3387.

Porušení předpisu § 330 tr. ř., nepřčetl-li vrchní porotce celý obsah otázek, nýbrž jen řadové číslo otázky a k ní výrok porotců, není zmatkem čís. 4 § 344 tr. ř., byl-li po vstupu obžalovaného do soudní síně přečten výrok porotců znovu a při tom obžalovanému přečten celý obsah otázek i s odpovědí porotců.

Uplatňuje-li obžaloba ideální souběh několika trestných činů v témže skutku obžalovaného, jest učiniti předmětem úvah a výroku porotců všechny tyto kvalifikace v otázce hlavní, buď tím, že se v jediné otázce hlavní uvádějí veškeré zákonné známky trestných činů sbíhajících se ve skutku, k němuž se otázka vztahuje, nebo že se o skutku dá otázek několik, z nichž každá — uvádějíc jen zákonné znaky jednoho z oněch trestných činů — přivádí k poradě a výroku porotců jen jednu z několika kvalifikací obžalobou uplatňovaných. Volbu mezi oněmi možnostmi zůstává druhý odst. § 323 tr. ř. úvahám soudu řídícím se zvláštnostmi případu. I při druhé možnosti mohou však otázky býti dány jen jako otázky hlavní, nikoliv eventuální.

Ze zvláštních okolností skutku jest podle § 318 tr. ř. v otázku (hlavní) pojati jen, co jest (uvedením místa, doby, předmětu atd.) zapotřebí k jasnému označení skutku; další konkretisování skutku § 318 tr. ř. nežadá; nenařizuje, by byly zákonné známky v otázce obsažené rozvedeny na příslušné skutkové okolnosti.

Bez žádosti obžalovaného (obhájce) není soud povinen, by dal porotcům kontrolní otázku (§ 323 odst. třetí tr. ř.).

S hlediska § 319 tr. ř. není třeba, by okolnost trestnost vylučující nebo zrušující byla tvrzena výslovně, stačí, když se podle celkového výsledku hlavního přeličení jeví býti možnou. Nestačí však návrh strany, opřený o její domněnku, ani její (obhájcovo) subjektivní přesvědčení, nedotvrzené výsledky přeličení.

Vnitřní rozpor ve výroku porotců (§ 344 čís. 9 tr. ř.) nelze odvoditi z toho, že odpověděli záporně na některou otázku a pak kladně na jinou otázku, která se vztahovala k témuž skutku jako ona otázka, avšak hleděla k jiné jeho právní kvalifikaci, takže byly v ní uvedeny alespoň částečně jiné nebo nebyly v ní uvedeny všechny znaky uvedené v otázce, k níž odpověděno záporně.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Plzni ze dne 8. května 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III. tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se ustanovení čí. 4, 5, 6, 10 a), 10 b), 11 § 344 tr. ř. a zmiňuje se ve vývodech o úpravě otázek i o zmatečnosti rozsudku podle § 344 čí. 7 tr. ř. Poukazy na předpis § 344 čí. 5 tr. ř. jsou již formálně pochybené. Předpis ten chrání sice povšechně zachování a správné použití předpisů a zásad trestního řízení, ustupuje však právě pro svou povšechnost před zvláštními ustanoveními téhož §, jimiž — bez dalšího předpokladu v čí. 5 uvedeného (návrhu neb odporu stěžovatelova) — zabezpečeno šetření určitých předpisů trestního řádu. Vytýká-li tedy stížnost, že nepoložením dodatkových otázek obhájcem navrhovaných byl porušen předpis § 319 tr. ř. a že výrok porotců zůstal formálně vadným, protože nebylo zavedeno opravovací řízení v § 331 tr. ř. předepsané, ač obhájce tak navrhl, uplatňuje věcně jen důvody zmatečnosti podle § 344 čí. 6 a 9 tr. ř., nikoliv i důvod čí. 5, který vedle oněch nemá místa. Než ani věcně nelze k vývodům stížnosti přisvědčiti. Lze připustiti, že byl předpis § 330 tr. ř. v části na jejíž zanedbání je stanovena zmatečnost, porušen, nepřčetl-li vrchní porotce celý obsah otázek, nýbrž jen řadové číslo otázky a k ní výrok porotců. Tento postup přivodil by však zmatečnost rozsudku podle § 344 čí. 4 tr. ř. jen, kdyby nebylo nadevší pochybnost zřejmé, že porušení formy nemohlo na rozhodnutí míti účinek obžalovanému škodlivý. Účelem ustanovení § 330 tr. ř. jest kontrola, zda prohlášený výrok porotců byl skutečně odhlasován. Podle záznamu ve spisu byl po vstupu obžalovaného do soudní síně přečten výrok porotců znova. Ježto při tom byl obsah otázek podle zprávy soudu obžalovanému přečten celý i s odpovědí porotců, byla ještě, než se soudní dvůr odebral k poradě o rozsudku, poskytnuta porotcům v § 330 tr. ř. zabezpečená možnost kontroly, zda zápisy o jejich výroku souhlasí s tím, na čem se usnesli. Ostatně nebyla ani stížností tvrzena, ani spisy napovězena sebe menší možnost, že zápis o výroku porotců se skutečným jich usnesením v jakémkoli směru nesouhlasil. Je tedy zřejmo, že případné porušení předpisu § 330 tr. ř. nemohlo míti na rozhodnutí účinek obžalovanému nepříznivý, takže se výtce nedostává předpokladu, za něhož jediné mohlo by býti tvrzené porušení formy uplatněno podle předposledního odstavce § 344 tr. ř., jak ostatně vyslovuje stížností citovaný nález býv. nejvyššího soudu vídeňského č. 31 sb. úřední stejně jako nález č. 3055 sb. n. s.

Zmatečnost podle § 344 čí. 6 tr. ř. vytýká stížnost rozsudku z důvodů: 1. že otázky na zločin svedení ke smilstvu podle § 132 III. tr. zák. byly dány jako otázky hlavní, ač správně měly býti dány jako otázky eventuální, čímž prý porušen předpis § 318 tr. ř. a že tím za předpokladu,

že jsou předmětem otázek těch jiné skutky než jsou předmětem otázek na zločiny násilného smilstva a zprznění, způsoben i zmatek § 344 čís. 7 tr. ř.; 2. že nejsou v otázkách — přirozeně přicházejí v úvahu a jsou patrně i stížností míněny jen otázky o vině, na které odpověděli porotci v neprospěch obžalovaného, tedy kladně a které se týkají vesměs zločinu svedení ke smilstvu — blíže označeny okolností, potřebné k jasnému vyznačení trestných činů u jednotlivých děvčat, čímž prý porušeny předpisy §§ 318 a 323 tr. ř.; 3. že nebyly dány otázky dodatkové ve smyslu § 2 písm. a), b), c), g) tr. zák., čímž prý porušen předpis § 319 tr. ř. Výtky ty neobstojí. Pokud jde o nesprávné označení otázek, vylučuje zmatečnost již předpis předposledního odstavce § 344 tr. ř. Porotci odpověděli na hlavní otázky na zločiny násilného smilstva a zprznění záporně. Tím byla by pro ně nastala povinnost, odpověděti na další otázky na zločin svedení ke smilstvu, i kdyby byly bývaly označeny jako otázky eventuální (náhradní), takže stížností žádaný způsob jich označení nebyl by způsobil jiný postup porotců, než nastal i při skutečném jich označení jako otázek hlavních. Vytýkaný způsob označení nemohl tudíž působiti na rozhodnutí způsobem obžalovanému nepříznivým. Než nehledíc k tomu jest názor stížnosti nesprávný. Hlavní otázka dává se podle § 318 tr. ř. v ten rozum, zda jest obžalovaný vinen, že se dopustil činu, který jest základem obžaloby. Podle výslovného příkazu téhož § jest pojata v otázku tu veškeré znaky trestného činu, t. j. zřejmě trestného činu pojmenovaného podle § 207 čís. 2 a 3 tr. ř. v obžalobě. Uplatňuje-li obžaloba ideální souběh několika trestných činů v témže skutku obžalovaného, jest učiniti předmětem úvah a výroku porotců všechny tyto kvalifikace v otázce hlavní, buď tím, že se v jediné otázce hlavní uvádějí veškeré zákonné známky trestných činů sbíhajících se ve skutku, k němuž se otázka vztahuje, nebo že se o skutku dá otázek několik, z nichž každá — uvádějíc jen zákonné znaky jednoho z oněch trestných činů — předkládá k poradě a výroku porotců jen jednu z několika kvalifikací obžalobou uplatňovaných. Volbu mezi oněmi možnostmi zůstává druhý odstavec § 323 tr. ř. úvahám soudu řídícím se zvláštnostmi případu. V tom i onom případě doporučuje se vyznačiti, že jde o jeden čin, v případě prvé tím, že se uvedou nejprve společné údaje dějové, v dalším pak se uvede zákonná skutková podstata rozčleněná podle skutkových známek jednočinně sbíhajících se deliktů, v případě druhém přiměřeným dodatkem, upozorňujícím na totožnost dějového základu, ve více otázek rozloženého, než zmatkem pominutí takového postupu není (sb. n. s. č. 1256). I při druhé možnosti mohou však otázky býti dány jen vesměs jako otázky hlavní, neboť otázky eventuální mohou a musí podle jasného doslovu § 320 tr. ř. směřovati jen k tomu, by byl skutek podřaděn pod jiný trestní zákon, než který jest pojmenován v obžalovacím spise. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje též, že účelu § 34 (35, 267) tr. zák., by se při potrestání vinníka, dopustivšího se — byť i jediným skutkem — několika trestných činů, přihlíželo ke všem trestným činům sbíhajícím se s trestným činem, na který z nich stanoven přísnější trest, lze dosíci jen tím, že se porotcům dává vhod-

nou úpravou, přesněji vhodným označením otázek možnost přisvědčiti ke všem kvalifikačním skutku obžalobou uplatňovaným, kdežto při dělení otázek v otázky hlavní a v otázky eventuální mohli by porotci přivést k platnosti jen kvalifikaci naznačenou buď oněmi nebo těmito. Proto byl správným a zákonitým, pokud se týče vyhověl předpisům §§ 318, 323 tr. ř. také ve směrech výtkou čís. 1 dotčených postup soudu v této trestní věci, v níž obžaloba uplatňovala, že ten který ze skutků jí stíhaných zakládá současně skutkové podstaty jednak násilného smilstva nebo zprznění, jednak svedení ke smilstvu. Popírá-li stížnost v této souvislosti — aniž by to vůbec odůvodňovala — možnost ideálního souběhu zločinu násilného smilstva podle § 127 tr. zák. (jehož přičítání nevyloučil by ani souhlas zneužitě osoby nedospělé (viz § 4 tr. zák.) se zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III. tr. zák., kteroužto možnost arciť na jiném místě pak připouští, stačí jí připomenouti, že zákonné známky oněch zločinů se nekryjí a také ani částečně nejsou opáčné a že by proto skutek vykazující veškeré znaky jak § 127, tak i § 132 III. tr. zák., nedošel v rozporu se zásadami §§ 43, 44 a), 34 tr. zák. v některých právně závažných složkách náležitého hodnocení a potrestání, kdyby byl podřaděn jen pod jedno z obou ustanovení trestního zákona k němu se vztahujících. Z toho, co uvedeno, plyne — a vlastně to ani stížnost nepopírá — že předmětem otázek na svedení ke smilstvu byly tytéž skutky, které byly i předmětem otázek na násilné smilstvo a na zprznění. Byly tudíž i předmětem oněch otázek skutky obžalobou stíhané, takže jich dáním nebyl porušen předpis § 267 tr. ř., aniž přivoděn zmatek § 344 čís. 7 tr. ř.

Ze zvláštních okolností činu jest podle § 318 tr. ř. v otázku (hlavní) pojati jen, kolik jest — uvedením místa, doby, předmětu, atd. — zapotřebí k jasnému označení skutku Že obsah otázek nevyhovuje tomuto požadavku individualisace činu, jehož splněním zabezpečuje se obžalovaný proti nebezpečí opětného stíhání pro týž skutek, stížnost netvrdí. Další konkretisování skutku § 318 tr. ř. nežádá, zejména nenařizuje, by byly zákonné známky v otázce obsažené rozvedeny na příslušné skutkové okolnosti. Opomenutím konkretisace předpis § 318 tr. ř. porušen nebyl. Ovšem může — obzvláště vznikly-li pochybnosti, zda jest zákonný znak splněn skutečnostmi, k nimž průvodní materiál poukazuje — býti pro případ kladné odpovědi na některou otázku k ní připojena další otázka (dodatková, kontrolní) za tím účelem, by jí byl určitý zákonný znak obsažený v oné otázce rozveden v konkrétní okolnosti skutkové ji naplňující, to však předpokládá podle třetího odstavce § 323 tr. ř. žádost procesní strany. Obžalovaný (obhájce) o to nežádal a bez žádosti nebyl soud — srovnej rozh. č. 1120, 1402 sb. n. s. — povinen, by otázku dal, takže opomenutím dáti kontrolní otázky nebyl porušen ani předpis § 323 tr. ř. Podle § 319 tr. ř. jest, bylo-li při hlavním přelíčení tvrzeno, že tu byl stav neb, že nastala okolnost, která by vylučovala nebo zrušovala trestnost — vyjmouc případy § 317 tr. ř. — dáti porotcům otázku tomuto tvrzení odpovídající. Okolnost jest tvrzena, byla-li již původně obsažena v obžalobě nebo objevila-li se při hlavním přelí-

čení buď tím, že se jí obžalovaný sám dovolával, nebo že vychází z výpovědi svědka, znalce nebo z obsahu přečítané listiny; není však třeba, by byla tvrzena výslovně, stačí, když podle celkového výsledku hlavního přeličení jeví se býti možnou. Nestačí však k takové otázce návrh strany, opřený o její domněnku nebo její neb obhájcovu subjektivní přesvědčení nedotvrzené výsledky přeličení. Pouhý rozpor mezi jinak bezúhonným, ba z různých stran vychvalovaným chováním se obžalovaného a jeho závadným jednáním nepostačoval vzhledem k řečenému, by bylo v tom, že nebyla dána dodatková otázka ve smyslu § 2 a), b), c), g) tr. zák. shledáno porušení předpisu § 319 tr. ř., zakládající zmatečnost rozsudku podle § 344, čís. 6 tr. ř. Nebylo tu tvrzení stavů obhájcem uplatňovaných, takže soud právem nedal onu dodatkovou otázku. Porotci musí přirozeně na otázku odpověděti záporně, jsou-li toho míněni, že i jen jedna z několika skutkových okolností v ní obsažených není prokázána nebo že i jen jeden ze zákonných znaků v ní uvedených není naplněn skutečnostmi, jež berou za prokázané. Který z několika předpokladů takto možných přiměl porotce k záporné odpovědi, nelze z ní poznati, ježto se omezuje odpověď na slovo »ne«. Proto není zápornou odpovědí vůbec nic zjištěno a není jí ani vysloveno, že porotci nenabyli přesvědčení o skutku, k němuž se otázka vztahuje, pokud se týče není vysloveno, že se skutek ten nestal. Záporná odpověď k otázce nehodí se tedy ke srovnání s jinou částí výroku s hlediska vady vnitřního rozporu, jímž jest současné zjištění skutečností logicky vedle sebe nemožných, obzvláště zjištění a současně popření téže skutečnosti. Nelze proto zejména odvoditi vnitřní rozpor ve výroku porotců po rozumu § 344 čís. 9 tr. ř. z toho, že odpověděli záporně na otázku a pak kladně na jinou otázku, která se vztahovala k témuž skutku jako ona otázka, avšak hleděla k jiné jeho právní kvalifikaci, takže byly v ní uvedeny alespoň částečně jiné nebo nebyly v ní uvedeny všechny znaky uvedené v otázce, k níž odpověděno záporně. Stížnost je tudíž zřejmě na omylu, majíc za to, že jest zápornou odpovědí porotců na otázky o zločinech násilného smilstva a zprznění zjištěno, že se obžalovaný skutků dotčených otázkami těmi nedopustil a že si výrok porotců sám odporuje po rozumu §§ 331, 334 čís. 9 tr. ř., odpověděli-li porotci — přes ony záporné odpovědi — kladně k dalším otázkám na zločin svedení ke smilstvu. V souvislosti s výtkou vnitřního rozporu vytýká stížnost výroku porotců i neúplnost a nejasnost, aniž však připojuje úvahy, z nichž dospěla k názoru, že jest výrok porotců stížen i těmito vadami. Opakuje výtku neúplnosti a nejasnosti výroku porotců i v dalších vývodech, kterými — s hledisek § 344 čís. 10 a), po případě čís. 11 tr. ř. — dovozuje z výsledků hlavního přeličení, že děvčata nepřistoupila k smilnému jednání, nesvolila dobrovolně k jeho výkonu, že obžalovaný nedotkl se v některých případech, obzvláště u S-ové a B-ové ani nahých těl děvčat, ani, byť přes šaty, orgánů pohlavních nebo jiných částí těla, jejichž ohmatáváním lze vzbuzovati pohlavní chtíč, že obžalovaný dával W-ové jen hodiny ve hře na citeru ve svém bytě a že skutky na G-ové staly se i mimo školu na polích a mimo dobu vyučování, takže se prý povšechně

nedostává zákonného znaku svedení ke smilstvu a mimo to nedostává se ohledně W-ové a G-ové dalšího znaku dozoru, pokud se týče u S-ové a B-ové znaku smilnosti skutků na nich páchaných. Než ani tato výtká, jež má asi na zřeteli nedostatek skutkového opodstatnění řečených zákonných znaků v otázkách, neobstojí. Úkol porotců vyčerpává se tím, by se vyslovili způsobem podle § 331 (344 čís. 4) tr. ř. formálně bezvadným v rozsahu, ve kterém se jich bylo dotazováno. Této povinnosti dostáli porotci v celém rozsahu otázek způsobem jasným. Kladné jejich odpovědi na otázky o svedení ke smilstvu — otázku záporně zodpověděnou týkající se svedení Marie B-ové, ohledně něhož byl obžalovaný sprostěn, lze a jest ponechat stranou — nezůstávají ani nejmenší pochybnosti, že porotci přisvědčili ohledně všech děvčat v otázkách jmenovaných ke všem zákonným znakům zločinu svedení ke smilstvu, v každé z těch otázek úplně uvedených. Na více, zejména na to, ve kterých skutečnostech shledali u toho kterého děvčete ten který znak zločinu, soud se porotců netázal. Nebyli povinni, ba nebyli (srovnej § 328 tr. ř.) ani oprávněni, by se vyslovili též v těchto směrech, a opomenutí takovýchto dalších projevů nečiní výrok jejich ani neúplným ani nejasným. Příslušná výtká není než — ovšem nezpůsobilým a bezúspěšným — pokusem přivést oklikou zmatečného důvodu § 344 čís. 9 tr. ř. k platnosti výtku, kterou činila stížnost, jak shora řečeno, úpravě dotčených otázek s hlediska § 344 čís. 6 tr. ř. a která se již prokázala nesprávnou. Podkladem, na kterém jest přezkoumati rozsudek po stránce hmotně právní, na kterém tedy jest a jediné lze dokázati právní mylnost rozsudku a dolíčiti po zákonu hmotně právní zmatky § 344 čís. 10—12 tr. ř. pozůstávající v právní mylnosti rozsudku, jest v porotním řízení, v němž přísluší a náleží skutkově zjišťovací činnost jen porotcům, výlučně skutkový děj porotci zjištěný, souhrn skutkových okolností uvedených v otázkách, k nimž porotci přisvědčili, vyslovivše tím, že nabyli přesvědčení o všech skutkových okolnostech v otázkách těch obsažených. Nejsou-li — jako v souzené trestní věci — skutkové okolnosti naplňující zákonné znaky zločinu, jímž obžalovaný uznán vinným, uvedeny ani v otázkách, které znaky ty obsahují, ani — protože otázky toho rázu nebyly dány — v otázkách kontrolních, onichž byla shora zmínka, nelze poznati, které skutkové okolnosti vzali porotci za prokázané (zjistili) a nedostává se pak, jak i v souzené trestní věci, skutkového podkladu, jehož srovnáním se zákonem bylo by lze přezkoumati rozsudek po právní stránce, pokud se týče se strany obžalovaného dolíčiti, že celý odsuzující výrok neb alespoň předpoklad některého zákonného znaku nebo předpoklad přičetnosti obžalovaného (nedostatku vyvíňujících důvodů) jest výsledkem nesprávného použití zákona a rozsudek zmatečným podle § 344 čís. 10 a) nebo 10 b) po případě čís. 11 tr. ř. Proto není ani možné vypořádati se se shora v předchozím odstavci naznačenými námitkami stížnosti a s další námitkou beztrestnosti obžalovaného z důvodů § 2 písm. a), b), c), g) tr. zák., any všechny tyto námitky jsou vybudovány na předpokladech, které stížnost neopřela, ba ani nemohla při řečené úpravě otázek opřítí o skutková zjištění porotců, nýbrž sestrojila si je o své

újmě přímo z výsledků hlavního přeličení. Uplatňované zmatky § 344 čis. 10 a), b), 11 tr. ř. námitkami svémocně podloženými po zákonu provedeny nejsou. Stížnost prokázala se, i pokud doličuje uplatňované zmatky po zákonu, pokud ji tedy vůbec lze pokládati za provedenou, neodůvodněnou, i bylo ji proto zavrhnouti.

Čís. 3388.

Překážka svědecké přísahy podle § 170 čis. 7 tr. ř. se vztahuje jen k přísaze, jež se vykonává po vydání svědectví, nikoliv k přísaze svědecké, již jest podle zákona vykonati před svědeckou výpovědí (§ 247 odst. druhý tr. ř.).

Výraz »vyšetřování« (§ 170 čis. 2 tr. ř.) neznamena přípravné vyšetřování v technickém slova smyslu, nýbrž jest jím rozuměti trestní řízení proti svědkovi jakožto obviněnému vůbec, tedy i soudní předběžné vyhledávání; spadá sem jen vyšetřování pro zločin, nestačí trestní řízení pro přestupek § 269 a) tr. zák.

Při uplatňování relativního zmatku (§ 344 čis. 4 — §§ 247, 170 tr. ř.) ve prospěch obžalovaného je pravidlem, že zmateční stížnosti musí býti vyhověno, jakmile důvod zmatečnosti byl zjištěn; přivádí-li se však k platnosti relativní zmatek v neprospěch obžalovaného, lze zmateční stížnosti vyhověti jen výjimečně, je-li patrné, že porušení formy mohlo míti na rozhodnutí účinek obžalobě nepříznivý; obžalobce má ve zmateční stížnosti uvést okolnosti odůvodňující relativní zmatek i v tomto směru (posl. odst. § 344 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 7. února 1929, Zm II 465/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského jako porotního soudu v Uherském Hradišti ze dne 17. října 1928, jímž byl obžalovaný sprostěn podle § 334 tr. ř. z obžaloby pro zločin násilného smilstva podle § 127 tr. zák. a pro zločin svedení ke smilstvu podle § 132 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost, uplatňující důvod zmatečnosti podle čis. 4 § 344 tr. ř., není oprávněna. Nemůže býti pochybnosti o tom, že nevzetí do přísahy svědkyně Marie P-ové při hlavním přeličení z důvodu čis. 7 § 170 tr. ř. je protizákonné. Podle ustanovení druhého odstavce § 247 tr. ř. má býti mimo případ, uvedený v poslední větě prvního odstavce § 247 tr. ř., jenž tu nepřichází v úvahu, každý svědek, když odpověděl na otázky obecné, před dalším svým výsledkem pod neplatností vzat do přísahy, pokud tomu nepřekáží některý z důvodů § 170 čis. 1 až 6 tr. ř. Z důvodu § 170 čis. 7 tr. ř. nesmí býti odepřeno vzetí svědka do přísahy, jež má býti podle ustanovení druhého odstavce § 247 tr. ř. při